

Onze aardse levenstaak, en hare volbrenging naar het voorbeeld van den Heer.

<https://hdl.handle.net/1874/354283>

g.l.c.

87

ONZE AARDSCHE LEVENSTAAK,

EN

HARE VOLBRENGING NAAR HET VOORBEELD
VAN DEN HEER.

TE ROTTERDAM, BIJ

M. WIJT & ZONEN,

Drukkers van het Nederlandsche Zendinggenootschap.

1861.

N°. 90.

Wie CHRISTUS leer belijdt en zijn leven niet, die belijdt
CHRISTUS maar half; — want wat is de leer zonder het
leven? Een boom zonder vruchten!

JOHANN ARND.

VOORBERIGT.

Gecommitteerden van het Nederlandsche Zendinggenootschap tot het opstellen, verzamelen en uitgeven van kleine Stukjes ter bevordering van Evangelische kennis en godzaligheid, ook bij mingeoefenden; namelijk: — H. E. VINKE, Th. Dr. en Hoogleeraar, N. BEETS, Th. Dr. en Predikant te Utrecht, J. MOLL, Jacobz., Predikant te 's Gravenhage, J. F. BLAAUW, Predikant te Amsterdam, R. ADRIANI, J. J. VAN OOSTERZEE, Th. Dr. en C. W. VAN DER POT, Predikanten te Rotterdam, overeenkomstig

hun ambt en hunne bediening, dat oogmerk gaarne willende bevorderen, en in uitzigt op des Heeren medewerkenden zegen, bieden het nevensgaande Stukje hunnen landgenooten aan; erkennende intusschen geene uitgave voor echt, dan welke door een hunner of door de drukkers dezes onderteekend is.

M. Wijn Stonen

Wij en alle onze medemenschen zijn dienst-
knechten of dienstmaagden van den Heer in
den hemel. De stand en betrekking, waarin
wij geplaatst zijn, is de post door zijn wijs
en liefderijk bestel ons aangewezen. De plig-
ten aan dien stand en betrekking verbonden,
zijn het werk dat Hij van onze handen eischt.
Hoe heilzaam is die gedachte! Zij is de bron
van de opgewekte veerkracht, om te doen al
wat goed, wat edel en Gode welbehagelijk is.
Gedurig verdient zij ons voor den geest te
staan. En zulks te meer, daar zij door het
voorbeeld van den Heer JESUS geheilgd is.
Niemand onzer, hoe laag en gering ook de
plaats zij, die hij in het groote huis van God

beslaat, mag zeggen: ik ben te vergeefs op aarde geplaatst. Doet God wel ooit iets te vergeefs? God, dien wij als den Alwijze eerbiedigen, iets zonder oogmerken en heilige bedoelingen? Is dat doel niet altijd grooter en uitgebreider naarmate zijne werking meer wonderbaar is? En wat dunkt u, mensch! Denk aan uwe vermogens, aan uwe wording en maaksel. Zijt gij niet het pronkstuk zijner vingeren onder zijne schepselen hier beneden? Moet het doel, waartoe de Allerhoogste u formeerde, niet hoog en gewichtig zijn? Al heeft de zonde ons diep verlaagd, al zijn wij uit ons zelve magteloos, om ons op te beuren uit de ellende en het verderf waarin wij verzonken zijn. Het Evangelie opent ons de heerlijkste uitzigten in de toekomst. Zou dan de hooge God met den mensch niet wat groots voor hebben? Zou Hij hem te vergeefs geschapen hebben? Neen, verre zij die gedachte. God moet oogmerken hebben, die aan de waardigheid van onze natuur geëvenredigd zijn. En welke zijn nu die oogmerken? Welke anders, dan dat wij werken, onze vermogens gebruiken, onze

krachten oefenen, den tijd dien ons gegeven is besteden met iets te doen, wat en zoo veel als onze krachten en vermogens dit vergunnen.

Over deze onze aardsche levenstaak, en hare volbrenging naar het voorbeeld van onzen Heer, handelt dit boekje. Zijn wij als belijders van het Evangelie naar den naam van den Heer JESUS genoemd, wij moeten dan ook wandelen, gelijk Hij gewandeld heeft. En dit wandelen in de voetstappen van den Heer bepaalt zich niet tot eenige uitwendige dingen of ligchamelijke oefening, maar het omvat onze gansche levenswijze, geheel onze gezindheid, ons bestaan en gedrag omtrent God en menschen. Wie dit bedenkt en daarvan regt doordrongen is, zal het niet beneden zich achten over zijne aardsche levenstaak opzettelijk na te denken, en daarbij op het voorbeeld van den Heer gewezen te worden.

Even als onze Heer hebben wij op aarde een werk te verrigten ons door God gegeven.

Wij kennen en eerbiedigen JEZUS als den eigen en eeniggeboren Zoon van God, wien wij eeren, gelijk wij den Vader eeren. Doch niet in eene goddelijke gestalte, niet in een lichtgewaad, maar in de gestalte van een' dienstknecht verscheen Hij hier op aarde. En als wij van zijne werkzaamheid hier beneden spreken, dan denken wij niet aan Hem als het beeld des onzienlijken Gods, maar aan den mensch JEZUS CHRISTUS, die zijnen broederen in alles gelijk geworden is, uitgenomen de zonde. Hij, die heerlijkheid had bij den Vader eer de wereld was, kwam in armoede en geringheid, om menschen met God bekend te maken, den raad Gods ter behoudenis te openbaren, de heerlijkheid van den Onzienlijke in zijn persoon voor de wereld aanschouwbaar te stellen, en zich eene gemeente te vormen, waarin God in geest en waarheid zou gediend worden. Met dat doel wandelde Hij goed doende onder de menschen rond, zocht Hij dwalenden terecht te brengen, treurenden te vertroosten, nedergebogenen op te rigten, blijdschap te doen ontluiken op het gelaat der ramspoedigen en alom

waar Hij zijne treden zette, de ellende door de zonde aangerigt, te verdrijven. Zoo deed Hij het in zijn voorbeeld zien, wat God voor den mensch is, maar ook wat de mensch kan worden in reinheid en godsvrucht. En om ons daartoe in staat te stellen, onderwierp Hij zich in gehoorzaamheid aan God aan het vreeslijkst lijden, om verzoening van schuld en eeuwig heil voor het verloren menschedom te verwerven.

Zietdaar het werk dat de Heer op aarde volbrengen moest. Het was groot en zwaar. Engelenkracht en engelendeugd schoot hier te kort. Er behoorde daartoe eene wijsheid, moed en standvastigheid, gepaard met zulk eene blakende liefde tot de eer van God en tot het heil der menschen, die door geene bezwaren zich liet afschrikken, door geen tegenstand zich ontmoedigen en door geen lijden of dood verminderd werd. Hij moest alle eigene eer, rust en gemak verloochenen en verzaken. Ja, alles kunnen opofferen en dragen. Dat werk beschouwde JESUS als Hem door den Vader gegeven om te doen. Het was de wil

des Vaders, de taak Hem door God opgelegd. Hij was gezonden door den Vader, geroepen om aan der menschen behoudenis te arbeiden, en hoewel Hij de Zoon was, daarin gehoorzaamheid te leeren en te oefenen.

Als wij nu van het groote, veelomvattende, heerlijke werk, dat de Heer JESUS hier op aarde moest verrigten, op onze levenstaak het oog slaan, dan is hier een verbazend onderscheid. Ook is er veel verschil tusschen de geheel volmaakte wijze, waarop de Heer dit volbragt en de gebrekkige en onvolkomene wijze, waarop de beste Christenen op aarde dit kunnen doen. Nimmer mogen wij dit uit het oog verliezen, hoewel zulks onze roeping en verpligting om den Heiland na te volgen, niet vermindert.

Het werk, dat de Heer op aarde verrigten moest, was in sommige opzigten geheel eenig. Het onze, als klein en van geringe waarde kan daarbij in geene vergelijking komen. Doch de vraag is hier niet naar den aard of soort van het werk, dat wij in hooger en lageren kring te volbrengen hebben, of het edel of onedel, moeilijk of ligt te volbrengen is,

meerder of minder nut sticht, meerder of minder lichamelijk of geestelijk is. Dit ontnemt niets aan de verpligting om den Heer JESUS na te volgen, en de wijze waarop men zijn beeld kan en moet dragen. In dat opzigt is er geen verschil tusschen het hemelwerk der Engelen, en het laagste bedrijf dat de mensch op aarde te verrigten heeft. Geen verschil tusschen ABRAHAM als hij naar Moria's heuvel optrekt, om den zoon der belofte te offeren, en den getrouwen ELIÉZER, als hij met voorbeeldige naauwgezetheid en vromen zin de reize onderneemt, en het bevel van zijn' heer volbrengt. De hoofdzaak der roeping is bij ieder en in alle gevalle eenerlei: gehoorzaamheid aan God, volbrengen van zijn' wil, verheerlijking van zijn' naam. Of men tien of vijf, dan slechts één talent ontvangen heeft, de gezindheid, het beginsel en doel is in alle omstandigheden en betrekkingen onveranderlijk hetzelfde. Evenzoo is de navolging van den Heer en de gelijkvormigheid aan Hem in de volbrenging van Gods wil, zelfs bij de beste Christenen onvolkomen en slechts ten deele.

Hierom gewagen wij van de gezindheid, dat is van den lust, de keuze en het streven om aan den heiligen JESUS gelijkvormig te worden. Deze moet bij allen één zijn, al is het ook op een oneindigen afstand van Hem. Men vergete daarbij niet dat zelfs de verstgevoerde Christen dagelijks bidden moet: „zoo Gij de ongerechtigheden gadeslaat, wie zal bestaan?“ en tot aan den laatsten ademtogt behoefte heeft aan het bloed der verzoening, aan de vernieuwing door den Heiligen Geest, en de barmhartigheid Gods ten eeuwigen leven.

Terwijl wij dit onder het oog houden, moeten wij acht geven op het werk ons door God ter verrigting gegeven. Dit is onderscheiden naar het lot der geboorte, der opvoeding, vrijwillige keuze, tijdelijke geluksbe-deeling en den stand waarin wij geplaatst zijn. Wij moeten aan de maatschappij, welks leden wij zijn, aan het huisgezin, waarmede God ons gezegend heeft, door ijverige oefening en inspanning van krachten voordeel aanbren-gen; aan degenen, die ons digter nabij, of verder af omringen, nuttig zoeken te zijn,

zoo veel en waar wij kunnen. Dat is de levenstaak door God ons opgelegd. Zij heeft betrekking op ons zelve en op anderen. Voor ons zelve is er één werk allen gelijkelijk aanbevolen: de behoudenis onzer duur gekochte ziel. Met dat doel moeten wij ons toelaggen op de kennis van God en zijn wil, van onze roeping en bestemming en er naar streven om door gebed en nadenken, door geloofsoefening en strijd gevormd te worden voor den hemel, naar het levend en eeuwig blijvend woord van God, dat zaad der wedergeboorte. Wij moeten ons dus oefenen om door het geloof, in CHRISTUS gevonden te worden, om gereinigd te worden van de zonde en vernieuwd naar den geest onzes gemoeds, de heiligmaking te voleindigen in de vreeze Gods. Dit is het grootste en gewigtigste werk ons aanbevolen. Dit is het werk Gods, dat wij gelooven in Hem, dien Hij gezonden heeft. Wie dit verzuimt en veronachtzaamt, heeft het voornaamste uit het oog verloren en te vergeefs, ach! ware het maar te vergeefs, geleefd. Wij zijn in betrekking geplaatst

tot anderen, aan wier geestelijk en eeuwig, zoowel als ligchamelijk en tijdelijk welzijn, wij moeten arbeiden, opdat zij met ons tot de kennis en vereering van God en CHRISTUS gebragt, mede gewonnen worden voor den hemel, en met waardigheid hunne plaats op aarde beslaan. Er is een vader of moeder, een echtgenoot, een kind, een broeder of zuster, wier tijdelijke verzorging of geestelijke opwekking ons bijzonder is aanbevolen. Wij staan in betrekking tot den Staat, tot de Kerk, waarin wij pligten te vervullen hebben, werkzaamheden moeten uitoefenen, die onder de leiding van Gods Voorzienigheid door de omstandigheden des tijds en de maat onzer vermogens en krachten van ons gevorderd worden. Als dienaren van God, den beschikker van ons deel en lot heeft ieder op den akker der wereld zijn post, zijne taak gekregen. Eenigen moeten arbeiden met hun ligchaam, anderen met hun geest, weder anderen met ziel en ligchaam beiden. Er zijn die in ondergeschikten kring voor een karig loon moeten werken, er zijn die slechts huis-

selijke pligten te vervullen hebben, of ook die in uitgebreider kringen voor veler oog werkzaam zijn en hooger eer, veeltijds ook met rijker winsten genieten. Velen moeten dag aan dag in den eenzelvigen kring van het oude rondloopen. Niet weinigen ook zwoegen en slaven om een huisgezin met eere te onderhouden en in het zweet des aanzigts hun brood eten. Het is hoe werktuigelijk en niets beduidend of slaafsch het welligt schijnen moge, de levenstaak die men volbrengen moet, het dagwerk door God den Schepper en Oppergebieder ons aanbevolen en opgedragen. Dit moeten wij wel onderscheiden van het werk, dat men zich zelven oplegt. Al wat onbetamelijk, al wat boven onzen stand en krachten, al wat buiten den weg der Voorzienigheid en voor onze eeuwige belangen schadelijk is; dat is geen werk door God ons gegeven om te doen, maar door ons eigendunkelijk opgenomen. Met dat werk doen wij niet den wil van God, maar onzen wil, den wil des vleesches en der gedachten; en de Allerhoogste kan ons vragen: „wie heeft

u dat opgelegd en zulks van uwe hand geëischt?" Al den tijd, al de vermogens en de krachten, die wij aan zulk werk besteden, ontstelen wij God. Wat niet met onze roeping strookt, wat niet met een goed geweten geschieden kan, wat de Heer, zoo Hij in onze plaats ware, niet zou gedaan hebben, — dat alles is geen werk door God ons gegeven om te doen. Wij missen daarbij Gods goedkeuring, wij staan voor eigene rekening en ach! hoe ontzettend zal dan de uitkomst zijn. Wie bedachtzaam is, neme dit ter harte! Ja, dit mag wel ernstig opgemerkt en ter harte genomen worden, hier op aarde zijn wij niet geplaatst, als heeren en meesters, die naar eigen smaak en lust kunnen handelen, of willekeurig beschikken over den tijd en de gelegenheden door God ons gegeven. Neen, niet om naar willekeur te handelen, niet om slechts te genieten, te beuzelen en te droomen of ledig te zijn, maar om te werken voor de aarde en den hemel beiden, is ieder onzer de plaats die wij beslaan, aangewezen. Een iegelijk blijve in die beroeping,

waarin hij geroepen is. Daarin moeten wij onvermoeid bezig zijn. Daarin zoo handelen, dat wij eenmaal vrijmoedig zeggen kunnen: Heere! het is geschied, gelijk Gij bevolen hebt!

Het werk ons opgelegd, kan even als 's Heeren werk hier beneden, alleen op aarde verrigt worden.

Hetgeen de Heer JESUS doen moest, gedurende zijn vernederd leven, moest daarin afgedaan worden. Na zijne verrijzenis uit het graf en veel minder nog na zijne hemelvaart kon Hij dat verrigten. „*Het is volbragt!*” zoo had Hij gesproken weinige oogenblikken vóór dat Hij het hoofd buigende den geest gaf. Dat zaligste aller kruiswoorden, na welks uitboezeming zijn dood de kroon zette op een onvermoeid, heilig, God gewijd leven; dat kruiswoord kon Hij met een terugblik op het verledene herhalen, toen Hij op den veertigsten dag van zijn nieuw leven, deze aarde voor altijd verliet en die met den hemel verwisselde.

Hier beneden is het de plaats onzer vorming en ontwikkeling, waar wij toebereid worden door arbeid en moeite, door lijden en strijden voor eene hoogere wereld. Hier moeten wij wijs worden tot zaligheid, gereinigd van de zonde en opwassen in de kennis en genade van den Heer JEZUS CHRISTUS. Dit leven is de zaaitijd; het andere de tijd des oogstes. Dit leven is strijdperk en loopbaan, in het andere worden wij gekroond of verworpen. Wat in den zaaitijd verzuimd is kan in den oogst niet worden ingehaald. Is het groote werk onzer bekeering en verzoening met God hier veronachtzaamd, het kan aan de andere zijde van het graf niet begonnen worden. Zijn wij in de beginselen blijven staan, wij vatten het op in gindsche wereld, waar wij het hier gelaten hebben en bereiken nimmer de hoogte tot welke zij opklimmen, die altijd standvastig en volijverig waren in het werk des Heeren. Hier op aarde zijn wij in geheel andere betrekkingen dan die zijn zullen in de toekomstige wereld. Ieder heeft een zeker dagwerk ontvangen, hetwelk voor

zijnen dood afgedaan moet worden, of het blijft voor eeuwig onafgedaan. Bij ons ster-
ven moeten wij onze huisgenooten, bloedver-
wanten en betrekkingen verlaten, ja geheel
de zichtbare wereld vaarwel zeggen. Wij zijn
dan buiten staat de onzen te helpen, te raden,
voor hen te zorgen, of ze te vermanen. Het
geen in dit leven omtrent hen verzuimd of
vergeten is, kan dan niet worden goed ge-
maakt. Zij zien en hooren ons niet meer.
Er is eene groote klove tusschen hen en ons.
Wij kunnen niet meer óp hen of vóór hen
werken. Bij den laatsten polsslag valt het
gordijn, en wij bevinden ons in de wereld
der geesten, in geheel andere betrekkingen.

De Heer JESUS wist met onbedriegelijke
zekerheid, wanneer Hij sterven zou. Wij niet
alzo. Voor de meeste menschen slaat het
uur des doods plotseling en onverwacht. Hoe
moet ons dit dringen om in tijds alles af te
doen, eer de ernstige stem der oproeping tot
ons komt. De Engel des doods vraagt niet,
of ons werk is afgedaan, of wij bereid zijn,
om rekenschap af te leggen. Hij laat zich

niet vermurwen door tranen of gebeden, en is niet om te koop en door al de schatten der aarde. Geen dwazer bestaan dus, dan uitstel te nemen van het werk door God ons gegeven om te doen. Al ware het, dat er nog een aantal levensjaren voor ons overschoot, er is toch voor ieder jaar, elke maand, iederen dag een bepaald werk ons opgelegd. Het geen wij den eenen dag verzuimen, kan op een' volgenden niet geheel worden ingehaald, of wij verzuimen weder, wat op dien dag ons is aanbevolen. Hoe langer tijd, hoe meer er door ons te volbrengen is, en des te zwaarder zal voor ons de verantwoording zijn. Gewigtige herinnering! Zij roept ons om te onderzoeken, wat wij alreede afgedaan, wat tot hiertoe verzuimd hebben. Lezers en lezeressen! is het werk der zaligheid, de arbeid onzer behoudenis voor de eeuwigheid reeds door ons aangevangen? Zijn wij het eigendom van CHRISTUS JEZUS den Heer, en bewandelen wij den weg des levens door het geloof? Aan dat werk is het eeuwige leven verbonden. Daarop zal het aankomen bij onzen overstap

uit deze wereld. Hoe ver is dit bij u gevorderd? Zijt gij nog achter gebleven? Wat is er nog te doen in uw huis, en in uwen kring? Haasten wij ons, om te volbrengen, wat moet worden afgedaan, opdat wij kunnen heengaan in vrede.

Zoo is het dan onze levenstaak, om alles af te doen, wat er voor ieder te verrigten is, en daarbij steeds bereid te wezen. Gods tijd is, als ons dagwerk afgedaan is, als Hij voor ons op aarde niets meer te doen heeft. Wanneer dit zijn zal, weet Hij alleen, die de baan voor ieder stofbewoner heeft afgeteekend. Misschien denkt iemand: wat kan ik toch doen op aarde, ik leef eenzaam in beperkten kring, ik ben reeds zóó oud en afgeleefd, ongeschikt om eenig nut te stichten? Geloof het lieve medemensch! zoo lang de Heer van leven en dood u hier laat, heeft zijne wijze liefde oogmerken met u, zij het al niet voor anderen, dan voor u zelve, om nog iets te lijden, te dragen, te doen, te leeren of af te leeren, tot meerdere lou-tering en volmaking. Wie plukt de vrucht

af, eer zij rijp is? Wat verstandig vader neemt zijn kind van de school, als het nog niet geleerd heeft wat het moet weten? De Heer weet van een ieder die nog hier is, waarom? waartoe? en hoe lang? Dit zij ons genoeg, en daarbij zij het onze toeleg om te volgen, waar Hij roept, te verrigten, wat Hij van ons eischt en ons geeft te doen, opdat wij eens geteld mogen worden onder de navolgers van Hem, wiens naam wij dragen, met wiens doop wij gedoopt zijn!

Het voorbeeld van den Heer roept ons, om in het aanbevolen werk getrouw te zijn en daarin God te verheerlijken.

Hebben wij eenige bladzijden vroeger ter onzer navolging de aandacht gevestigd op het werk, dat de Heer op aarde verrigten moest; wij willen dan nu, ons ten voorbeelde zien, dat Hij zulks deed met naauwgezette trouw, en tot verheerlijking van God.

Bij al het groote, goede, verhevene en edele dat wij in den Heiland bewonderen, is

onbezweken trouw in het werk Hem aanbevolen, een grondtrek die duidelijk in het oog valt. Met eene alles omvattende liefde bezielde, was Hij steeds gereed om tijd, vermogens en krachten, ja zich zelve geheel en al op te offeren voor de zaak van God, voor de waarheid en de behoudenis der menschen. Ziet Hem, die reeds als kind en jongeling in niets liever bezig was dan in het huis en de dingen Zijns Vaders, toen Hij als leeraar was opgetreden, onvermoeid het land doorgaan, goedgeoede. Het is Hem nooit te veel, nimmer te vroeg of te laat om bedroefden te troosten, onkundigen te leeren, ellendigen te helpen en armen wel te doen. Waar de gelegenheid des daags ontbrak, of een bedekte aanhanger door vrees weerhouden werd, is Hij gereed ook de rust van den stillen nacht voor het onderwijs af te staan. Door eene weldadige reis vermoeid en afgemat, is Hij nog gereed om de opdringende schare te leeren en hare zieken te genezen. Toen Hij eens behoefte gevoelde aan ligchamelijke verkwikking, en de jongeren waren

heengegaan om daarin te voorzien, werd Hij intusschen verblijd door een' zegenrijke vrucht van zijn' arbeid. En nu hoorde men uit zijn mond die veelbeteekenende taal: *Mijne spijs is, dat ik doe den wil des genen die Mij gezonden heeft en zijn werk volbrengt* (1). Zoo getrouw was Hij in de taak, door zijnen Vader Hem opgedragen. Al zag Hij zich deswegens aan vervolging bloot gesteld, Hij ging onbeschroomd voort, om zijne roeping te volbrengen en alle gerechtigheid te vervullen. Al wilden zijne vrienden Hem uit bezorgdheid en liefde iets ontraden, of door herinnering der gevaren afschrikken, Hij voegde hen toe: *zijn er niet twaalf uren in den dag? Indien iemand in den dag wandelt, zoo stoot hij zich niet, overmits hij het licht dezer wereld ziet. Maar indien iemand in den nacht wandelt, zoo stoot hij zich, overmits het licht niet in hem is* (2); en ging rustig voort. Wilden zijne moeder en broeders uit angstvallige becommening Hem bij zich houden, — dan was het,

(1) Joh. IV: 34.

(2) Joh. XI: 9, 10.

terwijl Hij op de leerlingen het oog vestigde en over hen de hand uitstreckte: *ziet mijne moeder en mijne broeders. Want zoo wie den wil van God doet, die is mijn broeder, mijne zuster en moeder* (1). Op die wijze was de Heiland steeds onvermoeid bezig. Vond de nacht Hem niet werkzaam, dan was een gedeelte daarvan, of een vroeg morgenuur afgezonderd tot het gebed. Zelfs toen de ure des lijdens naderde en reeds daar was, zag men Hem voor het aangezicht zijner onbeschaamde regters en onder de folteringen van het kruis, nog werkzaam tot het heil van anderen. Aldus betoonde Hij zich zoo lang Hij in de wereld was, het licht der wereld, en de weldoener der menschen.

Naast die getrouwe behartiging van het werk Hem door den Vader toevertrouwd, valt het duidelijk in het oog, hoe Hij God op aarde verheerlijkte. Hij deed dat door zijn leven en daden, door zijne leer en zijn lijden. Ziet zijn eerbied voor God en liefde tot God. Slaat dat ongeschokt en onverwrikt vertrou-

(1) Matth. XII: 49, 50.

wen, die stille onderwerping en blijmoedige gehoorzaamheid aan God gade. Hij onttrok zich, waar men Hem te zeer toejuichte en God zou vergeten. Overal waar Hij was, al wat Hij sprak en deed, elke voetstap was verheerlijking van God. In den kring van vrienden of omgeven en bespied van vijanden, op den weg en in den tempel, bij de opwekking der dooden en aan het kruis, overal konde Hij zeggen: *Ik doe altijd wat den Vader welbehagelijk is* (1). Al wat Hij deed, was voor de eer van God en het heil der menschen. Ook zijne leer draagt daarvan getuigenis. Zoo had niemand den Vader verklaard. Zoo niemand voor de eer van God gesproken en zulk een aanminnig en heerlijk licht over zijne wegen, werken en bestellingen verspreid, als Hij. Nog nooit was de weg tot behoudenis voor zondaren zóó eenvoudig, zóó duidelijk, zóó uitlokkend, maar tevens zóó rein, zóó Gode-waardig en voor onze behoeften berekend voorgedragen, als door Hem. Het was louter genade en waarheid

(1) Joh. VIII: 29^b.

wat van zijne lippen vloeide. Hier verdwijnen MOZES en de Profeten, gelijk de morgenster bij het verrijzen der zon. Ook in zijn lijden heeft JEZUS den Vader verheerlijkt door zijn spreken en zwijgen, door onderwerping en vertrouwen, door gewilligheid en geduld. Op die wijze maakte Hij aanschouwbaar het vlekelooze der goddelijke heiligheid, het gadelooze van Gods liefde en het onveranderlijke zijner trouw. Daardoor heeft Hij de eer van God gehandhaafd, de aarde gered, de kroon verworven en alle dingen met God verzoend. Wel mogt Hij dan vrijmoedig en zonder eenige grootspraak voor God betuigen: *Ik heb u verheerlijkt op de aarde; ik heb voleindigd het werk dat gij mij gegeven hebt om te doen* (1).

Al kunnen wij zwakke kinderen van ADAM niet dan op zeer verren afstand den heiligen JEZUS volgen; dit ontslaat ons niet van de verpligting, om naar de mate der gaven en vermogens ons verleend, hiernaar in Gods kracht te streven. Bij onze levenstaak in haren ganschen omvang, bij de waarneming

(1) Joh. XVII: 4.

van ons beroep, bij huiselijke pligtvervulling, bij de zorg voor de onzen, bij den arbeid onzer veredeling, der heiligmaking en voorbereiding voor de eeuwigheid, zij het beeld van den Heer ons steeds voor oogen, en zij het onze lust en toeleg om gewillig, naauwgezet en getrouw werkzaam te zijn, zoo als Hij. Met het oog op Hem, en in navolging van Hem die onze Heer is en onze Regter zijn zal, moet er dag bij dag gearbeid worden aan de taak ons opgedragen. Wij moeten ons gewennen om minder op het voorbeeld van onze medemenschen, meer op dat van onzen eeuwiggezegenden Verlosser te letten. Daarbij moeten wij ons zelve en elkander meer aanzien als dienaren van God, als onderdanen van JESUS CHRISTUS den Heer, en hetgeen waartoe wij in den weg der Voorzienigheid groepen worden, beschouwen als het werk door God ons op de hand gezet; dan zullen wij te gereeder de traagheid en lusteloosheid te boven komen, te blijmoediger en naauwgezetter werken en handelen. Al wat onze hand vindt om te doen, worde verrigt

met alle onze magt, en ieder uur tot iets nuttigs besteed in gelijkvormigheid aan den Heer, die steeds onvermoeid bezig was in het werk Hem toevertrouwd. *Ik moet werken de werken des genen die mij gezonden heeft, zoo lang het dag is, de nacht komt, waarin niemand werken kan* (1), dus sprak Hij, en staafe zulks door zijn voorbeeld. Wel ons, zoo wij die heilige taal tot onze zinspreuk kiezen, den Heer volgen in onvermoeide werkzaamheid en gedurig bij ons zelve vragen, hoe zou de Heer JESUS, zoo Hij in mijne plaats ware, gehandeld hebben? Wij zullen dan woekeren met de ons toegetelde uren, den tijd uitkoopen, ja, onzen korten en onzekeren levensdag als 't ware eenigzints verdubbelen.

Het moet ons niet genoeg zijn, dat wij volijverig en getrouw het werk trachten te volbrengen, dat ons gegeven is om te doen: wij moeten ook daarin en daardoor God zoeken te verheerlijken. Dit is de verhevene taak, waartoe de Christen op aarde geroepen

(1) Joh. IX: 4.

wordt en waarin hij zijnen Heer moet zoeken gelijkvormig te worden. Men verheerlijkt God, wanneer men Hem in zijne aanbiddelijke volmaaktheden erkent, en medewerkt dat anderen Hem in zijne heerlijkheid regt kennen en eerbiedigen. Dat doen wij als wij Hem ter eere zingen, of waar dit met verstand en stichting geschieden kan, over godsdienstige onderwerpen spreken. Wij doen het vooral dan, als wij onzen handel en wandel alzoo inrigten, dat anderen daardoor tot kennis en vereering, tot liefde en eerbiediging, tot vertrouwen en gehoorzaamheid aan God worden opgeleid en uitgelokt. De Christen verheerlijkt God, als hij door woorden en daden anderen sticht en in de behartiging zijner tijdelijke belangen edeler beginselen volgt dan de lieden dezer wereld. Hij toont het, als hij in de opvoeding zijner kinderen eene hoogere bedoeling op het oog heeft dan uiterlijke beschaving of tijdelijk welvaren, en ook zooveel mogelijk wacht houdt over hunne zielen. Hij toont het, als hij in zijn gedrag blanke opregtheid met blijmoedigheid en naauwgezetheid

paart, als hij den voorspoed met wijze gema-
tigdheid geniet, den tegenspoed geduldig en
onderworpen draagt, en in ootmoed en ver-
trouwen zijn weg bewandelt. Dan verheerlijkt
hij God op aarde. En welk eene eere, een
prediker van Gods deugden te zijn op eene
zondige aarde, een getuige te wezen van zijne
grootheid en goedheid, het beeld van CHRISTUS
te vertoonen onder de menschen en als een
licht te schijnen in het midden van een ver-
keerd geslacht. Dat kan niet geschieden zonder
zelfverloochening en opoffering van eigen eer
en genoeg. Men moet zich dan in menig
opzicht onderscheiden van anderen. Doch men
heeft ook vrijmoedigheid voor God, is den
Heer welbehagelijk en zal eenmaal de waarheid
ondervinden van het aloude, doch steeds
geldend Godswoord: *die Mij eeren zal Ik
eeren* (1).

Gij denkt en vraagt welligt bij uzelfven:
hoe komen wij daartoe? Indien ik alleen den
Heer JESUS CHRISTUS u voorstelde als het
hooge en volmaakte voorbeeld ter navolging;

(1) 1 Sam. II: 30^m.

indien ik niets meer deed, dan enkel opwekken om te staan naar gelijkvormigheid aan Hem, den heiligen en volmaakten; — ik zou dan toonen weinig kennis te hebben aan uw hart en mijn hart. Ik zou het Evangelie der genade bedekken, het althans ten deele verzwijgen en niet mededeelen, zoo als het ons gegeven is. Hij, die als Voorganger gepredikt wordt, is ook de overste Leidsman, die tot alles waartoe Hij roept, de hulp wil schenken en door zijn Geest bekwaam maken. Hij kan lust en licht en kracht schenken en wanneer gij het ootmoedig bij Hem zoekt, zal Hij het zeker geven. Het groote werk onzer vereeniging met CHRISTUS en de vernieuwing door den Heiligen Geest, — dat moet allereerst en voor alle dingen aangevangen worden. Dit is de grondslag van alles. Zonder dit is er geen zin, geen lust noch kracht om CHRISTUS na te wandelen. Wij volgen dan onzen eigen smaak en zin of schikken ons naar den geest der wereld. Wij bekommeren ons dan niet, of weinig over de eer van God en de heiliging van zijn naam, en bevorderen althans

haar niet. De Geest van CHRISTUS woont dan niet in ons en wij bedenken slechts de dingen die des vleesches zijn. Is daarentegen het goede werk in ons begonnen, het moet dan ook blijken in dien zin en in dat gevoelen, hetwelk in CHRISTUS JEZUS was, want de Geest werkt in de leden, wat Hij in het Hoofd werkt. Zoo is er dan geen bezwaar in onze zwakheid, als wij daar tegenover plaatsen de Goddelijke kracht, die zich in ons wil openbaren. Wat wij missen in ons zelve, is bij God in CHRISTUS te vinden. Wie zijn bijstand vraagt, wordt niet afgewezen door Hem, die des Geestes overvloed heeft, die mildelijk geeft en niet verwijt!

Zoo dan de hand aan den ploeg van onzen dagelijkschen arbeid geslagen, om daarin met gemoedelijke trouw werkzaam te zijn. Gevoelt gij uwe zwakheid en traagheid in het vervullen uwer aardsche bemoeijingen en werkkring, of in de zorg voor het ééne noodige, het

zoeken van het koningrijk Gods en zijne gerechtigheid. Ziet gij menigmaal huiverend op tegen uwe levenstaak. Laat dit u niet ontmoedigen, of vervoeren tot traagheid en werkeloosheid. Er is hulp van boven, om aan te vuren en te schragen. In onze zwakheid zal zij volbragt worden. Hij die ons voorbeeld is, wil ook onze leidsman en helper zijn, die ons door zijne beloften bemoedigt, en door zijne kracht sterkt. Die gedachte opent eene rijke bron van troost en bezieling, om de levenstaak met wakkerheid en moed te verrigten. Het gebeurt wel eens als men neergedrukt is van gemoed of als de taak zwaar valt, het steile pad naar boven afschrikt en het op werken en doen aankomt, dat de trage en zinnelijke mensch bedenkingen maakt tegen zijnen pligt. Al wordt het verstand daardoor niet tot verkeerde oordeelvelling gebracht, het arglistig hart is zoo gereed, om zich daarmede te verschoonen en de beschuldigende stem van het geweten te smoren. Waar de navolging van des Heilands voorbeeld wordt aangeprezen, zegt men dan ligt:

wie kan zóó werken als de Heer? Hij was tot een hooger doel gezonden en had verhevener pligten te vervullen. Dus spreekt de trage en onverschillige, en hoe gereedelijk leent ook de ijverige in een zwak oogenblik daaraan gehoor. Doch hebt gij het niet alreede opgemerkt, de navolging van den Heer bestaat niet daarin, dat wij doen wat Hij deed, maar in de wijze, waarop wij het onze verrigten. Verschillend zijn de werkzaamheden der menschen. Wat anders heeft de handwerksman te doen, iets anders de regent, de leeraar, de koopman, de zeevarende, de vischer, de landman, de dienstbare. In alle die verschillende werkzaamheden kan en moet men JEZUS navolgen. In getrouwen ijver, in naauwgezette gehoorzaamheid aan God, in blijmoedige opgeruimdheid moet het zich openbaren. Den wil des hemelschen Vaders te doen, het werk door Hem opgedragen te volbrengen, moet de lust en vreugde onzes levens zijn. In gezindheden moeten wij aan den Heer zoeken gelijk te wezen. In alles wat wij doen door de eigene beginselen ons

besturen laten. Ziet daarin bestaat de navolging, waartoe wij geroepen worden en verplicht zijn. Zoo kan ieder in zijn stand en betrekking op aarde den Heer JESUS navolgen, elk in zijn werk en levenstaak Hem trachten gelijkvormig te worden. Men zegge ook niet, zoo als sommigen wel eens doen, wie kan zoo leven en handelen als de Heer JESUS? Zoo iets kan onmogelijk van een' sterveling gevorderd worden. Zoo het onmogelijk ware, zou het dan wel geëischt wezen door Hem, die ons beter kent, dan wij ons zelve kennen, die weet, wat maaxsel wij zijn, gedachtig zijnde, dat wij stof zijn? Dit laat zich niet van zijne wijsheid en liefde verwachten. Zoo het onmogelijk ware, zou het dan wel in het Evangelie zijn voorgeschreven? Moeijelijk moge het zijn voor zwakke en zondige menschen, zoo als wij van nature zijn. Onmogelijk is het voor niemand, die slechts lust en zin of den wil heeft, en zich naar eisch van de aangeboden en toegezegde hulp uit den hoogen bedient. Bereiken kunnen wij dat voorbeeld niet, het is eene verbazende hoogte. Dit

mag ons niet afschrikken of ter nederslaan. Zonder arbeid en inspanning wordt nooit iets groots verkregen. Ook is die hoogte geen steilte. Er zijn trappen, die derwaarts leiden. Er is eene hand, die ons niet slechts wenkt, maar ook voorthelpt, schraagt en steunt. Laat dit u aansporen, om bij de volbrenging van uwe aardsche levenstaak in de voetstappen van den Heer JEZUS te wandelen. Hebt gij hieraan nog weinig gedacht, of gevoelt gij, dat uwe navolging gebrekkig gaat, laat dit dan uw' ijver verdubbelen.

Gelijk iedere verpligting in het Evangelie voorgeschreven, hare zegenrijke gevolgen heeft, zoo ook de eisch, om bij onze aardsche levenstaak den Heer JEZUS na te volgen. Wie dit uit dankbaarheid zoekt te volbrengen en daarbij het oog des geloofs op den Heiland gevestigd houdt, is den Vader in den hemel welgevallig en zal bij Hem genade vinden. Het geweten zal dan geene verwaarloozing van den kostelijken tijd of verzuim van opgelegde verpligtingen verwijten. Men geniet daardoor vrede en kalmte des gemoeds. Men

heeft goedkeuring bij God en mag hopen op zijn gunst en zegen. In onze mate mogen wij dan met ootmoedigen zin en kinderlijk vertrouwen den Heer nastamelen: de Vader heeft mij niet alleen gelaten, wijl ik zoek te doen, wat Hem welbehagelijk is. — Of meent men dat de aansporing tot trouwe, naauwgezette behartiging onzer aardse levenstaak, eene les is der levenswijsheid, die buiten godsdienst en christendom omgaat, gij misleidt u. Laat die gedachte niet bij u insluipen of postvatten. Het is geen gering gedeelte van de werkdadige godsdienst, dat men vlijtig en eerlijk is in zijn beroep, naauwgezet in de betrachting van al wat daaraan verbonden is, zonder morren of klagen, zonder te staan naar hooge dingen. Met wakkere zorgvuldigheid en trouw in het zijne bezig te zijn, dat is niet slechts braaf en lofwaardig, het is ook gehoorzaamheid aan God. Zijn bestuur immers plaatst een iegelijk onzer in eene bepaalde omgeving en werkring. Zijn werk roept ons daarvan af. Gelukkig hij, die heengaande niet behoeft te

vreezen voor dat woord: doe rekening van uw rentmeesterschap. Ontzetting grijpt ons aan bij de gedachte dat ons in het uur der verantwoording werd toegevoegd: gij waart aan den luijen dienstknecht gelijk, en hebt het toevertrouwde talent in de aarde begraven. Wel hem daarentegen, die bij een terugblik op de afgelegde levensbaan in ootmoed des harten zeggen mag: ik heb in velen gestruikeld, maar dank zij Gods genade, ik heb het geloof behouden, CHRISTUS is mijn hoop, het werk mij opgedragen liet ik niet onafgedaan. Zoo laat ons dan den Heer JESUS aandoen, dat Hij in ons, en wij in Hem leven, dat we in Hem zijn en blijven, op Hem steeds het oog vestigen, met levendigheid en hartelijkheid aan Hem denken, aan alles, wat Hij voor ons was, en is, en wezen wil. Zoo zal Hij ons regt dierbaar worden door het geloof en in ons eene gestalte verkrijgen. Wij zullen dan in Zijne gemeenschap, onder Zijne leiding blijmoedig arbeiden aan de opgedragene levens-taak en aldus onze harten verzekeren voor Hem. En terwijl wij van dage tot dage

A 2428718

40

meer en meer aan het beeld van den Heer
gelijkvormig worden, zullen wij eens onze
plaats vinden bij zijne trouwe vereerders en
volgelingen, wier werken vol gevonden zijn
voor God!
